

Хміляр Д. Д., к. вет. н., професор університету.
Чепига М. П., доктор філософії, професор університету.
Мокрицька Г.М. ©

*Львівський національний університет ветеринарної медицини
та біотехнології імені С.З. Гжицького*

ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ – ОСНОВА УСПІШНОСТІ РОБОТИ ФАХІВЦІВ

*Проаналізовано організаційні та методичні засоби навчання слухачів
ІПО та ПК АПК і роль в цьому процесі методичної ради інституту.*

***Ключові слова:** освіта слухачів, підвищення кваліфікації, методична
рада, методологія.*

Післядипломна освіта розглядається в сучасному суспільстві як одна із пріоритетних складових неперервної освіти, яка надає кожній особистості можливості здійснювати постійне творче оновлення і розвиток та вдосконалення освіти протягом всього життя. Вища система післядипломної освіти та підвищення кваліфікації фахівців ґрунтується на концепції безперервної освіти, яка прийнята за стратегічну у всіх цивілізованих країнах світу.

Важливим вкладом у підвищення професійної компетентності фахівців сільського господарства належить Інституту підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів АПК, який за 40 років свого існування став потужним підрозділом ЛНУВМ та БТ імені С.З.Гжицького.

Щорічно різними формами підвищення кваліфікації та перепідготовки охоплено сотні спеціалістів АПК, а саме : завідувачі та лікарі державних дільничних лікарень ветеринарної медицини, лікарі лабораторій ветсанекспертизи, офіційні лікарі ветеринарної метицини, завідувачі та провізори аптек ветмедицини, лікарі ветеринарної медицини господарств та установ, головні біотехнологи господарств та установ, викладачі спеціальних дисциплін ветеринарних та біотехнологічних закладів освіти 1-11 рівня акредитації, працівники промислового та присадибного бджільництва, рибництва, сільсько-господарські дорадники.

Предметом діяльності Інституту є надання освітянських, наукових, консультативних, інформаційних послуг з урахуванням досягнень науки і техніки, технологій та перспектив їх розвитку, поглиблення і оновлення знань у галузі спеціальних дисциплін, організації широкого обміну педагогічним, науковим і виробничим досвідом, підпорядкування змісту навчання практичним цілям.

У перехідний період від індустріального суспільства до інформаційного одним із пріоритетних завдань роботи Інституту є підвищення якості освіти

шляхом впровадження інформаційно-комунікаційних технологій формування інформаційної культури; вивчення педагогічного досвіду підготовки науково-педагогічних та педагогічних працівників нового типу (модераторів, мультиплікаторів, тощо) і поступового впровадження в практику.

В період проходження підвищення кваліфікації слухачі Інституту мають можливість ознайомитися з останніми досягненнями вітчизняної та світової науки, слухати лекції провідних вчених університету та викладачів інших вищих навчальних закладів м. Львова, зокрема Львівського національного університету імені І.Франка, Національного університету «Львівська Політехніка», Львівського державного аграрного університету. Львівської комерційної академії.

Враховуючи вимоги сьогодення ми залуцаємо до викладацької діяльності вчених НДІ, які також знайомлять слухачів із сучасними досягненнями науки і техніки.

Традиційним стало використовувати сучасну методологію навчання: активне навчання, навчання шляхом набуття досвіду з використанням комп'ютерного фахового забезпечення (відеофільми, мультимедійне комп'ютерне моделювання і системи візуальної реальності, тощо).

Приділяємо відповідний час плануванню і складанню професійних програм з широким обговоренням на методичній раді ІПО, щоб уникнути повторень того, що було повідомлено слухачам у попередній підготовці, доповнюємо їх актуальними питаннями програми. З огляду на це, ми залуцаємо кожного члена методичної ради до вироблення та прийняття рішень, формуємо усвідомлення особистої відповідальності за якість змін у навчально-виховному процесі. Це формує повагу до різних поглядів, вчить оцінювати альтернативи та діяти компромісно що сприяє свободі вибору.

Ми підібрали ефективний склад методичної ради в якій професори і доценти радяться, а не формально засідають, де колегіально вирішуються сьогоденні проблеми підвищення науково-педагогічного рівня викладання основних дисциплін, впровадження нових ідей, передового педагогічного досвіду.

Особливу увагу приділяємо створенню творчих груп із тих викладачів, які ведуть навчання на підвищенні кваліфікації, для всебічного аналізу прийнятих рішень з навчально-виховного процесу і колегіальної підготовки проекту рішення методичної ради.

Вище сказане дає можливість методичній раді ІПО щорічно переглядати, змінювати і доповнювати навчальні плани та програми, які включають найновіші досягнення науки і передового досвіду.

З кожним роком все відчутнішою в нашій країні є нестача знань, компетентності і професіоналізму працівників. Одна із причин прорахунку політики залишкового принципу асигнувань на освіту і культуру. Ще двадцять років тому ці витрати на душу населення у Франції були в 3,7 рази, в Японії – в 4 рази, а в США – в 6 разів більше ніж в СРСР. Ситуація з того часу лише погіршилась.

У зв'язку з необхідністю проведення економічної реформи проблема підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації кадрів підприємств та організацій є надзвичайно актуальним.

В своїй роботі використовуємо закордонний досвід. За кордоном значно більше уваги приділяється програма підвищення кваліфікації і професійному росту. Наші фахівці також в деякій мірі проводять підвищення кваліфікації за кордоном. Перебуваючи за кордоном, фахівець одержує всесторонній розвиток. Він знайомиться з ринками, фірмами, товарами і продукцією інших країн, розвиває свої особисті здібності та підвищує культурний рівень.

Із 320-ти професійних програм навчання і підвищення кваліфікації за кордоном: в США їх реалізується 16,8 %, у Франції – 11,7%, у Великобританії – 7,1%, в Японії та країнах Сходу блок приблизно з 8-ми програм, в країнах “третього світу” навчання проводилось тільки за 17-ма програмами. Наприклад у великих корпорація Японії практикується також поїздка за кордон менеджерів на 1-2 місяці для ознайомлення з конкретною ділянкою менеджменту.

Інженер, технолог для того щоб бути на професійному рівні, повинен на думку експертів, 15-20% фонду робочого часу затрачати на навчання.

Можна визначити три напрямки підвищення кваліфікації:

- поглиблення і удосконалення знань тих, хто залишається на нинішньому робочому місці;
- підготовка фахівців до зайняття вищої посади;
- перекваліфікація.

У США на керівників, які працюють краще корпорація виділяє більше грошей для підвищення кваліфікації (наприклад, стажування за кордоном).

Отже, заслуговує на увагу досвід інших країн, але ми маємо вибрати свій шлях.

Велику увагу приділяємо в навчальному процесі виїзним практичним заняттям на базових господарствах, клініках, лабораторіях, НДІ. При цьому слухачі ПЮ вступають в контакт з керівниками та спеціалістами навчальних центрів, завдяки цьому вони отримують можливість вникати в зміст інновацій та інноваційної діяльності і усвідомити для себе шляхи їх застосування у своїй практичній діяльності.

В останні роки налагоджено співпрацю з Львівським обласним центром зайнятості. Підготовлено пакет документів на відбір навчальних закладів з професійного навчання безробітних. Подано пропозиції з надання освітніх послуг для організації професійного навчання безробітних громадян в нашому Інституті.

Висновки:

Узагальнюючи, можемо сказати, що для успішної підготовки та перепідготовки фахівців має значення багато факторів. Перш за все, пошук обдарованих і мотивованих до навчання молодих людей, але для цього потрібні висококваліфіковані викладачі, які володіють педагогічними технологіями. Має значення також володіння знаннями про світовий досвід по безперервному навчанню протягом всього життя.

В центрі уваги викладачів та слухачів ППО постійно перебуває питання розвитку агропромислового виробництва, для розв'язання яких пропонуються конкретні рекомендації годівлі с-г тварин, захисту їх від інфекційних та інвазійних хвороб, вдосконалення економічних відносин тощо.

Література

1. Коломінський Н.Л. Психологія педагогічного менеджменту. – К.: МАУП, 1996. – 176 с.

2. Савельєва В.С. Формування адаптаційних механізмів управлінської діяльності. Проблеми загальної педагогічної психології. – Зб.наук.пр. – К.: Інститут психології ім. Г.С.Костюка АПН України, 2002. – Т.4. – С. 244-250.

3. Хміляр Д.Д., Чепига М.П. Аспекти управління підготовкою та перепідготовкою фахівців (методичний посібник). Вид."Добре право". – Львів, 2009-115с.

4. Хміляр Д.Д., Мокрицька Г.М. Інтелектуальне збагачення слухачів під час навчання в інституті післядипломної освіти та перепідготовки кадрів АПК. Львів: Науковий вісник ЛНУВМБТ імені С.З.Гжицького, 2011, т. 13. №2 (48) ч.5. С. 297 - 298.

Summary

Khmiljar D.D., Chepyha M.P., Mokrytska H.M.

The question due to the development of agroindustrial production for the solution of which, the concrete recommendation for farm animals feeding, their defense from infectious and invasive diseases, the improvement of economical relations and so on, are in the centre of teachers and listeners attention.

УДК: 338:371.15:331101.39

Чепига М.П., професор кафедри біохімії, біотехнології та загальної біохімії.
Драчук А.О., доцент кафедри внутрішніх хвороб тварин та клінічної діагностики[©]

Галяс В.Л., професор, зав. кафедри біохімії, біотехнології та загальної біохімії.
Львівський національний університет ветеринарної медицини та біотехнологій імені С.З. Гжицького.

ДО ПИТАННЯ ОЦІНКИ ФАХОВО-ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВИКЛАДАЧА

Ключові слова: навчання, студент, педагогіка, атестація, викладач, майстерність, заробітна плата.

Обґрунтовано необхідність проведення фахово-педагогічної атестації викладачів ВНЗ на основі педагогічних здібностей.

Відомо, що прогрес у суспільстві визначає технічна і управлінська інтелігенція. Якість її підготовки залежить від можливостей ВНЗ працювати згідно галузевого стандарту. Проте, у стандартах не обумовлено, що якість підготовки фахівців залежить від педагогічного таланту викладача (професора, доцента, асистента).

В жодній інструкції не прописано як перевірити педагогічну придатність викладача. Досі головним є науковий ступінь і вчене звання, а всі інші педагогічні таланти і можливості генерувати ідеї для створення і вирішення проблемних ситуацій ніким не враховуються, і ніхто не хоче їх перевіряти. Але це ще не все. Колись професор Зверєва Г.М. сказала цікаву фразу про претендента в аспірантуру: «У него нет вида преподавателя». А скільки у ВНЗ України є викладачів, що не відповідають цій вимозі? А хіба у нас їх немає?

На порядок денний постає проблема визначення педагогічної придатності науково-педагогічних працівників університету.

Майстерність викладача - поняття багатогранне, воно охоплює різні сторони його творчої діяльності: це глибоке знання свого предмета і вільне володіння ним, це вміння найефективнішими методами передавати свої знання студентам, враховуючи рівень їх інтелектуального розвитку, це вміння формувати позитивні якості загальнолюдської моралі у своїх студентів, це душ їхніх, це вміння бачити в кожному студенту неповторну особистість і вміння передбачити результати своєї праці, це вміння враховувати суб'єктивні і об'єктивні закономірності і випадкові фактори та ін.

Такі вміння до викладача приходять не самі собою, вони приходять з досвідом і залежать від педагогічних здібностей викладача, від бажання удосконалювати ці здібності, від любові до студентів.

© Чепига М.П., Драчук А.О., Галяс В.Л., 2013